

CATHERINE ISAAC

BAZAR

CATHERINE
ISAAC

Sekainen
ihana
elämämmme

SUOMENTANUT PIRJO RUTI

BAZAR

Suomentanut Pirjo Ruti
Englanninkielinen alkuteos *Messy Wonderful Us*
Copyright © 2019 by Jane Wolstenholme

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-162-9

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Sheila Crowleylle suuresti kiitollisena

PROLOGI

Oli tuoksuja, jotka lennättivät hänet tuon tuosta takaisin siiben kuumaan yöhön. Kuukausien jälkeenkin. Hän jatkoi elämäänsä ja yritti käyttäytyä huomiota herättämättömästi tuntiessaan tuoksuja, jotka saivat muistikuvat syöksähtämään mieleen. Muistikuvat kuumasta ihosta ja väkevästä tuoksukimarasta. Tupakan savun ja hiuskiinteen tunkkaisesta hajusta. Pojan kaulalla viipyileestä hennosta myskin tuoksusta, kun tämä oli kietonut kätensä hänen vyötärölleen ja kuiskinut hänen korvaansa. Ja siitepölyn täyteisen ruohon tuoksusta, joka oli kyllästännyt pimeyden, kun hän oli seurannut poikaa, kunnes musiikin kumu oli vaimennut ja he olivat kadonneet näkymättömiin ryeikköiseen metsään.

Hän ei ollut aikonut käyttäytyä kevytmielisesti sinä yönä. Mutta ei hän ollut aikonut kertoa kaikkia niitä valheitakaan, jotta pääsisi tämän pojan seuraan – ei, tämän miehen seuraan – jonka kanssa hänen ei kuuluisi olla. Hän oli edeltävien viikkojen aikana huomannut ajalehtivansa kohti tätä pistettä kykenemättä estämään itseään. Kykenemättä ajattelemaan petollisuuttaan ja tuskaa, jota voisi tuottaa sille ainoalle miehelle joka todella rakasti häntä.

Siitä hetkestä lähtien kun tämä muukalainen oli syöksynyt hänen elämäänsä, kaikki miehessä oli lumonnut hänet. Soinnukas puhetapa ja aksentti, joka vangitsi sanojen luontaisen kauneuden. Pörröiset niskabiukset. Tapa, jolla mies häntä katsoi aivan

kuin kaikki muut tytöt olisivat ilmaa. Hän oli kobottanut katseensa miehen kasvoihin, joita takana hohtava kuu oli varjostanut, ja yrittänyt esittää kokeneempaa kuin olikaan. Mutta hänen vapinansa ei ollut voinut jäädä mieheltä huomaamatta.

Miehen kasvot olivat epätavalliset, ennemminkin silmiinpistävät kuin komeat. Mutta kyse ei ollut hänen ulkonäöstään. Kyse oli siitä, mitä hän näki miehen silmien takana, vastalääkkeen kaikkeen elämänsä yksitoikkoisuuteen, seikkailujen maailman ja vieraan maan. Mies jobdatti hänet uuteen paikkaan hänen omassa sisimmässään, kauas siitä ihmisestä jona kaikki häntä pitivät.

He kulkivat syrjäistä polkua syvemmälle metsään ja löysivät paikan, jossa ilma oli tyyni. Siellä kukaan ei näkisi eikä kuulisi heitä. Hän tiesi, mitä oli tapatumaisillaan, ja se sai hänen rintansa liekehtimään. Miehen huulet olivat kuin samettia, kun ne kulkivat hänen leukaansa, ohimoaan ja solisluutaan pitkin. Kaarna raapi mekon läpi kosteaa selkärankaa, ja mekonhelma kobosi ylös reisille. Hän ei voinut muuta kuin antautua vatsanpohjassa tuntuvalle kiihkeälle pakotukselle. Painottomuuden tunteelle. Tavoista hipovalle naiseuden tunteelle.

ALLIE

Aula on tinkimättömän muodikas aina ilmavaan puolikerrokseen vievästä lasiportaikosta ja kiiltävästä flyygelistä arkkitehtonisiin kukka-asetelmiin asti. Seison keskellä smokkien ja cocktailmekkojen merta, puheensorinan ja lasinkilinan ympäröimänä ja etsin tuttuja kasvoja.

”Maistuisiko rosmariinilla uutettu martini?” Viereeni ilmestyy juomatarjotinta pitelevä tarjoilija, jonka hoikkaa vartaloa myötäilee tyylikkäästi musta minimekko.

”Kiitos”, vastaan ja otan lasin. Maistan juomaa ja ihmetelen, juomassa kelluva pieni oksako sen erottaa GT:stä, ja kurotan samalla kaulaani väkijoukon yli.

Tiedän, että täällä on muitakin yliopistolta: Petra, pomoni Alistair ja hänen vaimonsa Maureen, jotka kaikki työskentelevät kanssani solu- ja molekyyliфизиologian laitoksella. Vaikka minun ei pitäisi, osittain silti toivon, että joku heistä olisi sijoitettu pöydässä viereeni mieluummin kuin joku ventovieras. Kyse ei ole siitä, ettenkö hallitsisi smalltalkia tuntemattomien kanssa, päinvastoin. Minusta vain on mukavaa, että ympärillä on samanhenkisiä ihmisiä, vaikka

puheena olisi pelkästään uuden johtavan luennoitsijan ja ukrainalaisen tutkijatohtorin välistä suhdetta koskeva juoru.

Mihin tahansa päädynkin tänä iltana istumaan, loisteliaat hyväntekeväisyystanssiaiset ovat kieltämättä vaihtelua viimeaikaisiin perjantai-iltoihini, jotka olen viettänyt labrassa tuijottamalla mikroskooppia ja ottamalla kuvia fluoresoivista proteiineista. Petra hokee minulle, että kolmekymmentäkolmevuotiaan sinkkunaisen ei kuuluisi viettää viikonloppuun siten, joten ainakin hänen luulisi olevan tyytyväinen täälläolooni.

”Oho, sinähän olet pukeutunut viimeisen päälle. Ihanat korkkarit.” Käännähdän ja näen Petran katsovan virnistellen jalkoihini. ”Nuo *eivät* voi olla mukavat jalassa.”

”No, eivät nämä ihan huippumukavat ole”, tunnustan.

Petran korkea, kiehkurainen nuttura korostaa hänen poskipäitään, ja hänellä on yllään kaunis keltainen mekko, johon pukeutumista hän näyttää jo katuvan katkerasti siitä päätellen, kuinka tarmokkaasti hän kiskoo pashminaansa rintavaon peitoksi.

”Sinulla on kaunis mekko”, sanon.

”Oletko oikeasti sitä mieltä?” Petra kysyy samalla kun kohottaa etumusta vähän ylemmäs. ”Törmäsin sisään tullessani varakansleriin, ja minusta tuntuu, ettei hän pitänyt tästä.”

”No, sille miehelle tuo tuskin sopsisikaan, mutta sinun ylläsi se on upea.” Petra tuhahtaa.

Se on kuitenkin totta, eikä vain siksi että olin tottuneempi näkemään Petran tulevan labraan Coco Pops -muroja hiuksistaan sukien silloin, kun me työskentelimme yhteisessä projektissa, jossa tutkittiin CFTR-proteiinin poikkeavuuksia hengitysteiden sileässä lihaskudoksessa. Tutkimustyö oli merkittävä ja herätti paljon huomiota, mikä tarkoitti, että työpäivät venyivät aina pitkiksi. Minulle pitkät päivät

eivät olleet mikään suuri uhraus, mutta Petraa harmitti, ettei hän ehtinyt kotiin ennen kahden pikkutyttärensä nukkumaanmenoaikaa.

Silti tutkimustyö on meille kummallekin palkitsevin osa työstä. Juuri se vei minut toiselle puolelle maata ja toi sitten bumerangina takaisin Russell-ryhmään kuuluvaan yliopistoon, joka on toiminut kotikaupungissani menestyksekkäästi vuodesta 1881 asti, ollut tiennäyttäjä tieteellisen tutkimuksen avainaloilla ja tuottanut yhdeksän Nobel-palkinnon voittajaa. Se on myös tämäniltaisten juhlien keskipiste. Illan aikana kerätyt rahat menevät viimeistä penniä myöten kystisen fibroosin tutkimukseen, ja ainakin osa niistä ohjautuu minun tutkimusalueelleni. Joten minun todellakin pitäisi valmistautua smalltalkiin.

”Ystäväsi Ed on näköjään pääpuhujana”, Petra sanoo. ”Minusta vaikuttaa, että tässä salissa liikkuu raha, joten toivottavasti hän on vakuuttava.”

”Toivon samaa.”

”Olen kuullut, että CFA-instituutissa pidetään hänestä kovasti”, Petra jatkaa. ”Siispä voimme vain toivoa, että hän häikäisee väkijoukon.”

Hymyilen ajatukselle, mutta en siksi, ettenkö uskoisi Edin pystyvän siihen. Olen nähnyt omin silmin, millainen vaikutus hänellä on kumpaankin sukupuoleen, miten epä-todennäköisinkin ihailija sulaa hänen lähellään. Kaikista saavutuksistaan huolimatta Ed on kuitenkin minulle yhä se laiha poika, joka istui vieressäni bussin numero 86 yläkerrassa ja jonka kanssa nauroimme kippurassa niin että ikkunat huurtuivat.

”Etkö saanut houkuteltua Simonia tänne mukaasi?” Sitä kysyessäni mieleeni tulee, etten muista, milloin Petra olisi viimeksi tuonut miehensä tällaiseen tilaisuuteen.

”Emme saaneet lapsenvahtia. Sitä paitsi hän ei kestä työpaikkajuhlia. Tiedätkö, siihen on syynsä, miksi niin moni tutkija menee naimisiin toisen tutkijan kanssa. Me kyllästyttämme kaikki muut hengiltä.”

”Puhu vain omasta puolestasi.” Petra nauraa sanoilleni.

Seremoniamestari pyytää huomiota ja kehottaa kaikkia istuutumaan paikoilleen. Tila on suuri ja valaistus tunnelmallinen keskelle pöytiä asetettujen lamppujen ruusunhohteisessa kajossa. Istun miehen viereen, joka ojentaa heti kätensä. ”Hyvää iltaa! Minä olen Teddy Hancock.” Arvelen tämän leppoisailmeisen, raskasluomisen amerikkalaisen olevan kuusissakymmenissä.

”Ahaa, Ed taisikin mainita nimesi. Minä olen Allison Culpepper.”

Miehen suupielet kohoavat tyytyväisyydestä. ”Me yritämme juuri saada sopimusta aikaiseksi. Työskenteletkö hänen alaisuudessaan?”

”Taivas varjelkoon, en. Hän on varmasti kiva pomo, mutta me olemme vain vanhoja ystäviä. Minä työskentelen yliopistossa akatemiattutkijana.”

”Oletko siis *professori* Allison Culpepper?”

”Tohtori.” Minun ei ole koskaan ollut helppoa mainostaa omaa osaamistani ja saan joskus muistuttaa itseäni siitä, että olen ansainnut tittelini ja sen mukanaan tuoman vaikutusvallan, joten minun ei todellakaan pitäisi arkailla tuoda itseäni esiin. ”Mutta ehkä ajan myötä professorikin.”

”Mihin sinä olet erikoistunut?”

”Fysiologiaan”, vastaan. Hänen kasvojensa epämääräinen tunnistamista ilmaiseva ilme tuo mieleeni kuusivuotiaan serkkuni, joka on edelleen vakuuttunut, että teen elintärkeää työtä virvoitusjuomateollisuuden alalla.

”Onko sinulla jokin yhteys hyväntekeväisyysjärjestöön?” Hancock jatkaa.

”Se rahoitti yhtä tutkimusprojektiani pari vuotta sitten – pääkiinnostuksenkohteeni on kystiseen fibroosiin liittyvä hengitysteiden patofysiologia. Minä myös suostuttelin Edin tähän mukaan. Hän juoksi muutama vuosi sitten Lontoon maratonin, jolla keräsi rahaa hyväntekeväisyyteen, joten ajattelin taivutella hänet käyttämään energiansa sen sijaan tähän. Pitää minut rehellisessä työssä.”

Teddy Hancockin silmät siristyvät hetkeksi. ”Sinä et näytä tutkijalta.”

”Niinkö? Näin meidän kesken sanottuna nykyisin tutkijat saavat käyttää huulipunaa. Ainakin vapaapäivinä.” Hancock nauraa hohottaa.

On totta, että minulla on tänään tavallista enemmän huulipunaa. Hampaideni välissä olevan pienen raon takia sain koulussa luonnetta kasvattavia lempinimiä, joten en edelleenkään halua kiinnittää huomiota suuhuni, mutta tämän-iltainen tuntui niin suurelta tapahtumalta, että voin poiketa tavallisesta käytännöstä. Ja huulipuna korostaa tummaa tukkaani ja smaragdinvihreää mekkoani, joka peittää vartaloni heikkouksia ja sai mielialani korkeuksiin heti kun näin sen.

”Hyvät naiset ja herrat, saisinko hetkeksi huomionne.” Hyväntekeväisyysjärjestön markkinointijohtaja on puhujakorokkeella. Hänellä on kapeat kasvot, harvenevat punertavat hiukset ja yllättävän syvä bassoääni.

”Monet teistä tuntevat ammatillisesti ja jotkut henkilökohtaisestikin miehen, jonka kohta esittelen. Hänen yrityksensä Spark on ollut it-buumin menestystarinoita, ja siitä on tullut yksi Ison-Britannian nopeimmin kasvavista yritysmyyntiyhtiöistä. Meillä on ollut aiemmin tänä vuonna ilo ilmoittaa, että hän ja hänen vaimonsa Julia ovat nyt hyväntekeväisyysjärjestömme virallisia lähettiläitä, ja he ovat siitä

lähtien osallistuneet väsymättömästi sekä varojenkeruuseen että kystistä fibroosia koskevan tiedon lisäämiseen. Pidemmittä puheitta pyydän teitä toivottamaan Edward Holtin tervetulleeksi.”

Koko sali puhkeaa aplodeihin, ja samalla havaitsen Julian pääpöydässä, lähellä omaani. Hänen viileä kauneutensa on tänään vertaansa vailla. Hän on kuin jumalatar Valentinon puvussa, vaaleansininen kangas hoikalle vyötärölleen vyötetynä. Hänen vaaleat hiuksensa on vedetty pehmeälle niskanutturalle niin että kaikki huomio kiinnittyy hänen kasvoihinsa, kapeaan vaaleiden pisamien koristamaan nenään ja suuriin viattomiin silmiin. Hän kohottaa katseensa, ja me hymyilemme toisillemme ystävällisesti, kun saliin laskeutuu hiljaisuus. Ed nousee puhujakorokkeelle.

Vaikka hänellä oli lapsena putket korvissa, polvet alati verillä ja lika tarttui häneen kuin siirappiin, hänestä on tullut aikuisena silmiinpistävän komea mies.

Hänellä on vahvat poskipäät, mutta hänen suussaan on pehmeyttä. Hän pitää vaaleanruskean tukkansa lyhyeksi leikkattuna, ja hänen ihollaan näkyy häivähdys viimekesäistä rusketusta. Mutta vangitsevinta hänessä ovat silmät: merensiniset ja mustien ripsien reunustamat, ja niiden yläpuolella suorat kulmakarvat, jotka saavat hänet näyttämään ankarammalla kuin onkaan.

”Jos olisin tiennyt saavani tällaisen vastaanoton, olisin käyttänyt enemmän aikaa puheeseeni”, hän sanoo. Sitten hän hymyilee hymyään, joka on jossain karisman ja vaatimattomuuden välimaastossa, eikä muuta tarvita. Yleisö syö jo hänen kädestään.

”Paljonko se tapahtuma tuotti?” Gerald-vaari ottaa takkini ja ripustaa sen kapean eteisen porraskaiteelle ennen kuin vetää minut yhteen sellaisista karhunsyleilyistä, jonka isoisät taitavat parhaiten ja jotka ovat silkkaa rakkautta ja pyykinhuuhteluainetta.

”Kokonaissummaa lasketaan vielä, mutta paljon. Tosin Ed kirjoitti itse muhkean sekin, joten en tiedä, katsotaanko se huijaamiseksi.”

Vaari pudistaa päätään samalla kun höllää punaruskean neulepaitansa kaulusta, kalju päälaki yhä keittiön kuumuudesta kiillelleen. ”Se poika on pärjännyt hyvin. Minun on vaikea uskoa sitäkään, että tyttärentyttäreni on tohtori. Siitä puheen ollen, katsoisitko näitä minun vaivaisenluitani...”

Nauran tavalliseen tapaan hänen vakioivitsilleen; viime kerralla hän pyysi minua mittaamaan kuumeensa. Vaari ei koskaan muutu, kuten ei tämä talokaan. Sivupöydällä on yhä sama kirkkojen hyväntekeväisyysjärjestön keräyslipas, samat perhevalokuvat taistelemassa tilasta tekstuuripintaisilla seinillä ja lattialla sama sininen kokolattiamatto pikkuruisine heraldisine liljoineen, joita pienenä luulin ankoiksi. Talo on aina tahrattoman puhdas ja haisee usein tuoreelta maalilta, vaikka sen perusilme ei ole suuremmin muuttunut niistä ajoista, jolloin äiti asui täällä.

”Gerald, voisitko tulla kattamaan pöydän valmiiksi?” Peggy-mummi kurkistaa keittiön ovesta. ”Ai hei, Allie. En kuullut ovikelloa.”

Menen hänen luokseen ja annan hänelle poskisuukon. ”Sinulla on ihanaa hajuvettä, mummi”, sanon ja hengitän sisään hänen puserossaan viipyilevää tuoksua.

”Se on pelkkää kosteusvoidetta”, mummi vastustelee, aivan kuin hän ei ikinä viitsisi käyttää jotain niin kevytmielistä kuin hajuvettä.

Peggy-mummi ei ole kevytmielinen nainen. Hän ei siedä minkäänlaista hölynpölyä, suunsoittoa, puhelinmyyjiä eikä ihmisiä, jotka jättävät valot palamaan pitkin taloa tai laulavat kirkossa virsiä kahden sekunnin viiveellä. Silti hän on myös nainen, joka neuloi minulle lapsena kaikki lempivillapaitani, antoi minulle Pariisista ostetun arvokkaan korurasian, joka hänellä oli ollut siitä asti kun hän ja vaari olivat asuneet siellä lyhyen aikaa, ja luopui himoitusta paikasta paikallisessa nurmikeilailujoukkueessa voidakseen viedä minua balettitunneille, kun olin seitsemän. Ihailuni häntä kohtaan vain kasvoi hiljattain, kun hän moitti ystäväänsä Dorothyä ”typeräksi kiihkoilijaksi” tämän syyttäessä intialaista omalääkäriään kaikesta mahdollisesta aina työttömyyden kasvusta omiin sitkeästi pysyviin peräpukamiinsa.

”Mitä meillä on ruuaksi?” kysyn.

”Juhla-ateria”, mummi vastaa. ”Tätä menoa syömmme tähteitä pääsiäiseen asti.”

”Kuulostaa ihanalta.”

”Minä en voi ottaa siitä kunniaa. Isäsi on laittanut kaiken paahdettuja perunoita lukuun ottamatta.”

Isä ja mummi yhdistävät voimansa joka kuukausi yhtenä sunnuntaina ja kokkaavat koko suvulle. Se tapahtuu yleensä

mummin luona, missä on hieman suurempi ruokailuhuone ja kätevä tarjoiluvaunu, vaikka kokkaus on yleensä pääosin isän vastuulla.

”Kunhan hän jättää paahdetut perunat sinulle. Hän ymmärtää olla tunkeutumatta sinun reviiрилlesi.” Mummi puristaa huulensa hymyntapaiseen. Hänen ihonsa on iän myötä veltostunut, mutta hänen klassisen kauniit piirteensä ovat säilyneet, vaikka hän ei tee käytännöllisesti katsoen mitään niiden korostamiseksi. Hänen kasvoillaan ei koskaan näy hitustakaan huulipunaa tai häivettäkään luomiväriä, ja hänen savenharmaa tukkansa on leikattu lyhyeksi keijutukaksi niin kauan kuin muistan.

Menen keittiöön, siistiin ja toimivaan tilaan, missä kaikki on työnnetty messinkinupillisiin petsattuihin mäntykaappeihin maustehyllyn vieressä olevaa Delia Smithin keittokirjojen kokoelmaa lukuun ottamatta.

Isä seisoo lieden ääressä hämmentämässä yhtä kolmesta kuplivasta pannusta ankaran keskittynyt ilme kasvoillaan ja yllään hänelle isänpäivälahjaksi ostamani esiliina, jossa lukee ”Pääkokki”.

Hän kohottaa katseensa ja pyyhkäisee kätensä keittiöpyyhkeeseen. ”Hei”, hän tervehtii iloisesti, keskeyttää hämmentelyn ja antaa minulle suikon iho lieden lämmöstä lämpimänä.

”Miten sinä olet ehtinyt saada kaiken tämän aikaan? Luulin, että sinulla oli tänään aamuvuoro.”

”Tein suurimman osan jo viikolla.” Isä kannattaa suuresti sarjakokkausta. Hän tuntuu käyttävän useimmat vapaapäivänsä siihen ja täyttävän pakastinta niin että on kuun viimeiseen sunnuntaihin mennessä aina valmis tarjoilemaan jonkin hienon alkuruuan – pieniä lohikohokkaita tai vesikrassikeittoa – jota seuraa valtava perinteinen paisti mausteisten

lisukkeiden ja kotitekoisten kastikkeiden kera. ”Ja hyvä niin. Pääsin lähtemään vasta myöhään töistä.”

”Toivottavasti ei mitään vakavaa?”

Isä pudistaa päätään. ”Joku Roaylin henkilökunnasta oli jättänyt leivänpaahtimen liian pitkäksi aikaa päälle, ja se laukaisi palohälyttimen.”

Palomies oli ainoa ammatti, johon isä oli koskaan halunnut, ja hän oli liittynyt palvelukseen heti kun hänellä oli ollut tarpeeksi ikää. Hänen päivänsä kuluvat pääosin asuntopalojen, liikenneonnettomuuksien, autoon lukittujen koirien ja kaikenlaisten pikkuonnettomuuksien parissa, joista tuoreimpana takamuksestaan lasten keinuun juuttuneen kolmekymmmentäneljävuotiaan miehen pelastaminen pulasta. Isä on joutunut myös muutamaaan täpärään tilanteeseen, kuten viime vuonna jäätyään pois käytöstä olleessa varastossa keskelle lieskahdusta. Tila oli ollut täynnä liekkejä, jotka olivat sulattaneet hänen kypäränsä visiirin ja aiheuttaneet hänelle toisen asteen palovammoja. Tapahtuman seurauksena hänen kaulansa pisamainen iho on edelleen kurttuinen ja minä vietän aika ajoin unettomia öitä.

Menen ruokailuhuoneeseen, missä vaari on laittamassa ruokailuvälineitä pöytään.

”Anna minun auttaa”, tarjoudun ja otan kourallisen haarukoita pöydän toiselle puolelle. ”Hei, nyt kun olet siinä... tiedäthän, että parin viikon päästä on mummin syntymäpäivä? Ajattelin ostaa hänelle jakun, olisiko se hyvä idea?”

Vaari katsoo minua ilmeettömästi. ”Ei aavistustakaan, tyttökulta. Yritin tässä yhtenä päivänä kysyä, mitä hän haluaa, mutta hän sanoi olevansa liian vanha saamaan lahjoja. Hän saa lopulta rullaluistimet, jos ei ole tuon avuliaampi.”

”Näin ihanan jakun, todella tyylikkään.”

Vaarin otsa menee ryppyyn. ”Ei sinun tarvitse ostaa hänelle merkkivaatteita. Hän on seitsemänkymmenenkuuden.”

”Ei se, että on seitsemänkymmentäkuusivuotias, tarkoita ettei ansaitsisi kauniita vaatteita.”

”Hän moittii sinua rahan tuhlaamisesta.”

”Ei voi mitään”, minä ilmoitan. ”Onko sinulla tietoa, mitä kokoa hän on?”

Vaari katsoo kulmiensa alta ja epäröi. ”Neljäkymmentäkuusi?”

Naksautan kieltäni paheksuvasti. ”Voi vaari, mummi on paljon pienempi. Hänen kokonsa on varmaan neljäkymmentäkaksi, tai ehkä jopa neljäkymmentä.”

”Minulla ei kyllä ole hajuakaan. Siitä on vuosia, kun Peggy on antanut minun ostaa hänelle vaatteita. Viimeksi ostamani villatakki kuulemma sai hänet näyttämään lammaskoiralta. Livahda yläkertaan katsomaan hänen vaatteidensa kokolappuja”, vaari ehdottaa. ”Hänellä on siellä kaappi täynnä vaatteita.”

Mitä jos rakkauteen kätkeytyy salaisuus, joka särkee sydämen?

Kun Allie avaa isoäitinsä talosta sattumalta löytämänsä piilotetun kirjeen, hänen koko elämänsä kääntyy pääläelleen. Kirjeen yllättävät salaisuudet uhkaavat satuttaa hänen kaikkein rakkaimpiaan, ja hän palkkaa yksityisetsivän selvittämään, mitä hänen edesmenneelle äidilleen tapahtui kesänä ennen kuin Allie syntyi.

Allie ottaa vapaata tutkijan työstään ja päätyy Gardajärven auringon paahtamille rannoille parhaan ystävänsä Edin kanssa. Myös Ed on pakomatalla omasta elämästään ja toivoo auringon haalistavan murheensa. Kirjeen salaisuudet johtavat tunteikkaisiin paljastuksiin, joita kumpikaan heistä ei ole voinut odottaa. Arvoitusten keskellä Allien täytyy löytää sisältään voima kohdata perheensä solmuinen menneisyys ja löytää oikea kurssi kohti omaa tulevaisuuttaan. Myös Edin on tehtävä valinta, joka mullistaa monta elämää.

Catherine Isaac koukuttaa *Sekainen ihana elämämme* -kirjassa lukijan vuoristoradan lailla mutkittelevaan tarinaan, joka on täynnä aurinkoa, kyyneliä, jännitystä ja sydämen pakahduttavaa rakkautta.

BAZAR